

Η ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΗ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ (Οκτώβριος 2007)

Συγγραφέας: ΝΙΚΟΣ ΜΠΑΚΟΥΝΑΚΗΣ

Το καλοκαίρι του 2004, με τους Ολυμπιακούς Αγώνες, είχαμε πιστέψει ότι κάτι αλλάζει οριστικά, προς το καλύτερο, στην Αθήνα. Δεν ήταν μόνο η ατμόσφαιρα της πόλης που είχε δημιουργήσει αυτό το ψυχολογικό κλίμα της αισιοδοξίας. Ήταν η ορατή βελτίωση των υποδομών της και κυρίως η βελτίωση των δημόσιων χώρων της. Τρία χρόνια μετά, νομίζουμε ότι η Αθήνα έχει πάρει την κάτω βόλτα. Μερικοί νομίζουν ότι έχει πάρει την κάτω βόλτα οριστικά. Το έλλειμμα της καθαριότητας είναι δεδομένο. Πρέπει να το πάρουμε απόφαση ότι η Αθήνα είναι μια βρώμικη πόλη. Το έλλειμμα της αστυνόμευσης (εννοώ της δημοτικής) είναι επίσης δεδομένο. Πρέπει να το πάρουμε απόφαση ότι η Αθήνα είναι μια ξέφραγη πόλη. Η εγκατάλειψη -και για να είμαι πιο επιεικής- η ημιεγκατάλειψη των δημόσιων χώρων, των πάρκων κ.τλ. είναι κάτι περισσότερο από σκανδαλώδες. Δεν μας ενδιαφέρει αν υπάρχει σύγκρουση αρμοδιοτήτων, αν εδώ είναι υπεύθυνος ο δήμος κι εκεί είναι υπεύθυνο το ΥΠΕΧΩΔΕ ή όποιος άλλος. Σημασία έχει ότι η Αθήνα είναι ανοχύρωτη πόλη.

Η εγκατάλειψη της Αθήνας εγγράφεται καλύτερα από παντού στις πλατείες της. Η πλατεία Συντάγματος έχει κάτι από πλατεία μεσανατολικής πόλης, χωρίς βεβαίως τη γοητεία μιας πόλης της Μέσης Ανατολής. Η κεντρική πλατεία μπροστά στο Κοινοβούλιο έχει σπασμένες μαρμάρινες σχάρες, σπασμένες πλάκες, τρισάθλιο σιντριβάνι, άθλια τσαντίρια μικροπωλητών και επιπλέον τρεις φορές τον χρόνο (τουλάχιστον) μετατρέπεται σε λούνα παρκ, γίνεται αντικείμενο βανδαλισμού, καρφώνεται, ξηλώνεται, καταπατιέται από βαρέα οχήματα.

Αναρωτιέμαι ποια κεντρική πλατεία ευρωπαϊκής πρωτεύουσας υφίσταται κάθε τρεις και λίγο αυτή την τεράστια ταλαιπωρία, που εκτός των άλλων έχει και ως αποτέλεσμα τον εκτοπισμό των κατοίκων της πόλης και των επισκεπτών της από αυτήν. Η Ομόνοια είναι άλλο χαρακτηριστικό παράδειγμα. Δεν είναι μόνο το αρχιτεκτονικό έκτρωμα που λειτουργεί σαν όριοφραγμός μεταξύ των κομματιών της πόλης. Είναι και ότι ως πλατεία «συνόρων» λειτουργεί ανάλογα συγκεντρώνοντας απόκληρους κάθε είδους (κυρίως ναρκομανείς και μετανάστες), που καθώς κάθονται στο υπερυψωμένο κομμάτι της πλατείας μοιάζουν με ζωντανό θέαμα για όσους εποχούμενους την προσπερνούν βιαστικά.

Η πλατεία Μοναστηρακίου συμπληρώνει το τρίπτυχο της αθλιότητας και αμφιβάλλουμε σοβαρά για τις προθέσεις της Εταιρείας Ενοποίησης Αρχαιολογικών Χώρων που ανακοίνωσε ότι επιτέλους η πλατεία αυτή θα ολοκληρωθεί. Και επειδή πρέπει να αποδίδουμε τα του Καίσαρος τω Καίσαρι, η Εταιρεία Ενοποίησης Αρχαιολογικών Χώρων έχει μεγάλο μερίδιο ευθύνης σε αυτή την κακοδαιμονία ή την αθλιότητα της Αθήνας.

Δεν χρειάζεται να πούμε περισσότερα. Είναι κοινό μυστικό ότι ο πεζόδρομος της Διονυσίου Αρεοπαγίτου καταρρέει, ξηλώνεται. Ποια είναι η παρέμβασης της Εταιρείας; Τι προβλέπεται για τη συντήρηση του πεζοδρόμου που θεωρείται και το βασικότερο έργο της ενοποίησης; Πέρα από τις συγκεκριμένες ευθύνες, η Διονυσίου Αρεοπαγίτου μοιάζει με δρόμο ταχείας και διαμπερούς κυκλοφορίας.

Μηχανάκια ντελίβερι, φορτηγάκια, αλλά και αυτοκίνητα που υποτίθεται έχουν άδεια, αυτοκίνητα καταφανώς χωρίς άδεια, αυτοκίνητα της Αστυνομίας και της Δημοτικής Αστυνομίας (αντί η αστυνόμευση να γίνεται πεζή) που φυσικά δεν αστυνομεύουν τίποτε, δημιουργούν στον πεζόδρομο μια απίστευτη κακοφωνία. Ας μην κάνουμε λόγο για τις εκθέσεις βιβλίου, που για ολόκληρες εβδομάδες καταλαμβάνουν, σε συνθήκες λαϊκής πανηγύρεως, τον πεζόδρομο. Ποιος θα προστατεύσει λοιπόν την Αθήνα; Ποιος θα μας προστατεύσει στην Αθήνα;

Το άρθρο δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα «ΤΟ ΒΗΜΑ» στις 23 Οκτωβρίου 2007, σ. Α11.